

Накнада за извођење музике плаћа се и када није закључен уговор

Првостепени суд је обавезао туженика да плати тужиоцу 2.160.000 динара на име накнаде за извођење музике у објекту туженика.

Благовременом жалбом туженик — побија пресуду и истиче да је тужилац крив што је прекинуто извођење музике. Осим тога, у уговору, који није потписао туженик, предвиђено је да ако дође до раскида уговора плаћа се 50%, па је предложио да се пресуда укине а предмет врати на поновни поступак да се утврди ко је крив за неиспуњавање обавеза.

Жалба је основана.

Из образложења:

„Првостепени суд је донео одлуку на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања. Ово са разлога што туженик није потписао уговор о коришћењу музике. Али радници тужиоца су радили у објекту туженика где су изводили музику, па како су се странке понашале као да је уговор потписан, а исти није испуњен до краја, то суд није могао донети одлуку пре него што утврди чијом кривицом је дошло до престанка извођења музике пре рока предвиђеног у уговору.

Имајући предње у виду, другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда да тужиоцу припада право на накнаду за извођење музике мада туженик није потписао уговор, али је укинуо пресуду да се утврди чијом кривицом је дошло до прекида у извођењу музике па да утврди висину накнаде коју туженик треба да плати.”

Према томе, за извођење музике плаћа се накнада и када уговор о коришћењу музике није закључен.

(Решење Вишег привредног суда Србије, Пж. 2183/89 од 5. маја 1989. године).

Припремио: *мр Јездимир Митровић*

ОДЛУКЕ СУДА УДРУЖЕНОГ РАДА СРБИЈЕ

Судска заштита по захтеву за извршење одлуке о решавању стамбеног питања

Радник је у предлогу за покретање поступка навео да му је решењем Радне организације додељен на коришћење једнособан стан 10. I 1985. године. Како додељени стан није био слободан за усељење, то је раднику било онемогућено да се усели у исти. Предложио је да суд донесе одлуку којом ће обавезати Радну организацију да му омогући усељење у додељени стан или да му додели први одговарајући стан.

Основни суд удруженог рада у Београду је решењем Ст. број 162/88 од 13. V 1988. године утврдио да нема услова за пружање судске заштите по захтеву радника, те се поступак обуставља. Утврдио је да је раднику решењем од 10. I 1985. године додељен на коришћење једнособан стан, који у моменту доделе није био слободан за усељење. Радна организација је покренула спор ради исељења лица које је становало у спорном стану. Правоснажном пресудом Округног суда одбијена је жалба Радне организације и утврђено да се за носноца станарског права одређује лице које је становало у том стану. Основни суд је закључио да сходно члану 37, став 1. Закона о стамбеним односима СР Србије предмет спора пред судом удруженог рада у споровима за расподелу средстава за задовољавање стамбених потреба може бити само испитивање законитости коначне одлуке о додели стана или захтев радника да буде вршћен у ранг-листу, а не и захтев радника да суд обавезе организацију на доделу другог стана. Како је суд утврдио да организација није вршила расподелу станова у току 1987. и 1988. године, то нису испуњени услови за судску заштиту.

Суд удруженог рада Србије је решењем Сд број 3252/88 од 18. октобра 1988. године усвојио жалбу радника и укинуо одлуку првостепеног суда. У образложењу није навео да је првостепени суд погрешно закључио да у конкретном случају нема места вођењу поступка с обзиром да се нису испунили услови за вођење поступка предвиђени одредбом члана 37. Закона о стамбеним односима. Раднику је одлуком надлежног самоуправног органа у току 1985. године додељен на коришћење једнособан стан. Раднику није омогућено да се у додељени стан усели, те он пред судом тражи да му Основна организација преда стан на коришћење. Како коначна и правоснажна одлука органа управљања у основној организацији, према одредбама Закона о извршном поступку, нема својство извршене исправе, то радник извршење такве одлуке не може тражити у извршном поступку. Неспровођењем одлуке о додели стана повређено је право радника, те је оправдано да му у остваривању захтева суд удруженог рада пружи заштиту, јер се ради о остваривању на законит начин утврђених самоуправних права. Основна организација је стога у обавези да раднику у првој наредној расподели реши стамбено питање. Стога су се стекли услови да се првостепено решење укине и предмет врати првостепеном суду на мериторно одлучивање.

(Одлука Основног суда удруженог рада у Београду, Ст број 152/88 од 12. маја 1988. године и Суда удруженог рада Србије Сд 3252/88 од 18. октобра 1988. године).

Члан породичног домаћинства

Радница је у предлогу за покретање поступка навела да није уврштена у ранг-листу реда првенства за расподелу станова, уз образложење Радне заједнице да има у потпуности решено стамбено питање. Како станује у двоипособном стану, а према броју чланова породичног домаћинства јој припада право на трособан стан, предложила је да суд обавезе Радну заједницу да је уврсти у ранг-листу реда првенства за доделу станова.

Основни суд удруженог рада у Београду, одлуком Ст број 854/88 од 29. септембра 1988. године, одбио је стављени захтев. Утврдио је да радница са супругом, троје деце и мајком живи у двоипособном стану. Одредбом члана 36. Самоуправног споразума о решавању стамбених потреба радника предвиђено је да раднику са или без брачног друга и двоје деце различитог пола припада право на двоипособан или трособан стан. Чланом 3. поменутог Споразума је предвиђено која лица улазе у круг чланова породичног домаћинства. Полазећи од наведене одредбе, првостепени суд је закључио да мајка раднице није члан породичног домаћинства јер није издржавано лице, као ни ћерка која се налази у сталном радном односу. Према томе, првостепени суд закључује да радница има на одговарајући начин решено стамбено питање за супруга и двоје деце.

Суд удруженог рада Србије је одлуком Сд број 5320/88 од 16. марта 1988. године, усвојио жалбу раднице, преиначио првостепену одлуку и обавезао Радну заједницу да радницу уврсти у ранг-листу реда првенства за решавање стамбених питања. У образложењу је навео да је првостепени суд погрешно применио материјално право и погрешно закључио да се радници у смислу члана 3. Самоуправног споразума о решавању стамбеног питања не могу рачунати у чланове породичног домаћинства мајка, јер није издржавано лице и ћерка која је запослена. Чланом 9. Закона о стамбеним односима је одређено ко спада у чланове породичног домаћинства, па се самоуправним споразумом не може сужавати број чланова породичног домаћинства који је предвиђен законом. Како према члану 9. Закона о стамбеним односима у чланове породичног домаћинства спадају деца, без обзира да ли су запослена или не, као и родитељи без обзира да ли су издржавани или не, то радница има

право да буде уврштена у ранг-листу јер нема у потпуности решено стамбено питање, према броју чланова породичног домаћинства.

(Одлука Основног суда удруженог рада у Београду, Ст број 854/88 од 29. септембра 1988. године и одлука Суда удруженог рада Србије Ст број 5320/88 од 16. марта 1988. године).

Суспензивно дејство приговора у дисциплинском поступку

Радник је у предлогу за покретање поступка навео да је оглашен одговорним због учињене теже повреде радне обавезе и да му је изречена мера престанка радног односа. Како сматра да није учинио тежу повреду радне обавезе, предложио је да суд удруженог рада закаже расправу, изведе предложене доказе и донесе одлуку којом ће поништити изречену дисциплинску меру и обавезати основну организацију да га врати у радни однос и распореди на послове које је обављао.

Основни суд удруженог рада у Чачку је решењем Ро број 155/87 од 18. XII 1988. године одбацио предлог радника за поништај одлуке Дисциплинске комисије. Суд је утврдио да је раднику одлуком дисциплинске комисије изречена мера престанка радног односа. Радник је уложио приговор Радничком савету 16. XII 1986. године. Раднички савет није разматрао приговор радника па се радник обратио суду 31. III 1987. године. Суд је утврдио да је предлог радника неблаговремено поднет, те је исти одбацио. Ово стога што је чланом 224, став 1. Закона о удруженом раду предвиђено да ако радник није задовољан одлуком или ако надлежни орган у Основној организацији не донесе одлуку у року од 30 дана од дана подношења захтева, радник има право да у даљем року од 30 дана тражи заштиту права пред судом удруженог рада. Радник је приговор на одлуку дисциплинске комисије уложио 16. XII 1986. године, па је Раднички савет био у обавези да по истом одлучи најкасније до 16. I 1987. године. Како Раднички савет решава у остављеном року, радник је био у обавези да предлог суду поднесе најкасније до 17. II 1987. године. Како је радник предлог суду поднео тек 30. III 1987. године, дакле након истека рока од 30 дана, то је његов предлог неблаговремен.

Суд удруженог рада Србије је решењем Ро број 452/88 од 1. II 1988. године одбио жалбу радника и потврдио решење првостепеног суда. У образложењу је навео да је радник занста због пропуштеног рока изгубио право да побија првостепену одлуку основне организације. Међутим, одлука дисциплинске комисије није постала коначна у организацији, пошто по приговору радника на одлуку дисциплинске комисије Раднички савет није одлучио. Како приговор против одлуке о изреченој мери има суспензивно дејство, јер не спада у ред захтева за заштиту права из члана 221, став 2. Закона о удруженом раду, односно члана 128. Закона о радним односима СР Србије, одлука Дисциплинске комисије није постала коначна па самим тим није отпочео да тече ни рок из члана 112, став 2. Закона о радним односима СР Србије за извршење ове одлуке. Приговор против првостепене одлуке о изреченој дисциплинској мери задржава њено извршење, независно од евентуалног покренутог судског поступка за поништај првостепене дисциплинске мере. Одлука о изреченој дисциплинској мери постаје коначна тек доношењем другостепене одлуке од стране надлежног органа организације а радник остаје на раду све док одлука о дисциплинској мери не постане коначна у дисциплинском поступку. Уколико раднички савет потврди одлуку дисциплинске комисије, предлагачу ће престати радни однос, али ће он имати могућности да у новом поступку пред судом ову коначну одлуку побија.

(Решење Основног суда удруженог рада у Чачку, Ро број 155/87 од 18. децембра 1988. године и решење Суда удруженог рада Србије Ро број 452/88 од 1. фебруара 1988. године).

Статус подстанара и накнада

Радница је у предлогу за покретање поступка навела да је Основна организација доделила стан раднику коме су бодови на основу стамбене ситуације неправилно додељени, јер је бодован као лице без стана — подстанар, иако је радник са члановима породичног домаћинства становао у стану оца, а потом у стану таста. Како би се наведени радник са правилно признатим бројем бодова нашао иза ње на ранг-листи, те би спорни стан био додељен њој, предложила је да суд поништи одлуку о додели стана наведеном раднику.

Основни суд удруженог рада у Београду је одлуком С. бр. 129/87 од 8. XII 1987. године усвојио стављени захтев. Утврдио је да је радник коме је додељен стан, у периоду од маја 1982. године до септембра исте године становао у стану свога таста, а затим до краја 1984. године у стану на коме је носилац станарског права сестра радникове супруге. Радник није плаћао закупнину за коришћење дела стана. Радник је од 1971. године до усељења у стан свог таста 1982. године становао у својству подстанара, с тим што није плаћао закупнину носиоцима станарског права на тим становима. На основу утврђеног чињеничног стања, Основни суд је закључио да су раднику неправилно утврђени бодови по основу стамбене ситуације као подстанару, с обзиром да бодови по овом основу морају бити утврђени према стамбеном статусу радника у време утврђивања редоследа првенства, односно доношења одлуке. Самоуправним општим актом Основне организације није посебно вреднован стамбени статус радника који станује код других сродника, већ само за стамбени статус становања код родитеља. Бесплатно становање код сестре супруге радника, ближе је становању код родитеља, него статусу лица без стана — подстанару, који плаћа закупнину. Суд је аналогном применом члана 54. Правилника раднику признао бодове као лицу које станује код родитеља. Како радник са тако утврђеним бројем бодова не би дошао у обзир за доделу стана, односно нашао би се на ранг-листи иза подносиоца предлога, то је суд поништио одлуку којом му је додељен стан.

Суд удруженог рада Србије је одлуком Сд број 1160/88 од 4. априла 1988. године, усвојио жалбу Основне организације и преиначио првостепену одлуку. У образложењу је навео да првостепени суд није правилно применио материјално право када је закључио да радник није био у подстанарском односу док је становао у стану сестре његове супруге, у ком времену је и донета спорна одлука о додели стана. Он са станодавцем није у крвном сродству, а околност да су станодавчева и његова супруга сестре, могла је утицати само на повољније услове становања, али не и на статус радника у том стану. За време коришћења дела стана радник је учествовао у трошковима коришћења стана које подмирује станодавца, због чега је његов положај у том стану одговарао статусу подстанара у смислу члана 64. до 71. Закона о стамбеним односима Србије. (Одлука Основног суда удруженог рада у Београду С. Број 129/87 од 8. децембра 1987. године и Суда удруженог рада Србије Сд број 1160/88 од 4. априла 1988. године).

Припремила: Радмила Шаркић